

[Thomsen.]

selvmorderiske. Det vilde være klogt i Tide at rebe Sejlene, klogt at se Sandheden lige i Øjnene. De sidste Dages Begivenheder minder glædeligvis om, at der ude i den store Verden er Mænd, der tør tænke dristige Tanker og tør handle derefter. Herhjemme synes det, som om vi skal fortsætte med Hovedet i Busken.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg gerne opfordre Regeringen til straks at tage dette Problem op til alvorlig Behandling. Et saadant Arbejde maa efter min Mening navnlig koncentreret om at klarlægge to Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at formulere saaledes:

1. Hvilke Prisreguleringer og andre Foranstaltninger bør gennemføres, for at Landbruget kan faa en Arbejdsfortjeneste, der staar i passende Forhold til Erhvervets samfundsøkonomiske Betydning og til det almindelige Løniveau?

2. Hvilken Kroneværdi vil under Hensyn til Landbrugets Rentabilitet og Beskæftigelsesmulighederne i de øvrige Erhverv være den heldigste for vort Land?

Angaaende det første Spørgsmaal vil jeg gerne sige, at Landbrugskrisen sikkert ikke løses uden gennem en omfattende Omlægning af baade Produktion og Teknik, for øvrigt i Lighed med, hvad der er sket under tidligere Nedgangsperioder gennem Foranstaltninger paa alle Omraader. Forholdene er ændret ganske afgørende; og derfor kan der ikke fortsættes efter gamle Principper og gamle Dogmer. Hvad enten vi synes om det eller ej, maa vi tage Forholdene, som de er, og søge at indrette os derefter. Tidligere dikterede Forbrugerne, hvad og hvor meget der skulde produceres. Nu derimod er den frie Prisdannelse en Saga blot. Sammenslutninger og stærke veldisciplinerede og velfunderede Organisationer har nu til Opgave at varetage Medlemmernes Interesse. Det sker almindeligvis ved at begrænse Konkurrencen paa Lønningssomaadet og alle andre økonomiske Omraader. Udenfor Landbruget har man enten under den ene eller den anden Form gennemført Minimalpris, Minimalløn eller ogsaa — desværre — Arbejdsløshed.

Nu er det en Kendsgerning, at Landets Indtægter i de senere Aar er blevet halveret, og de, der paa den ene eller den anden Maade er i Stand til at tage samme Løn ind som tidligere, foraarsager, at lige saa mange faar tilsvarende mindre. De højere Lønninger paa 20 000—30 000—50 000 Kr. kan kun medføre, at andre maa savne. Det er urimeligt og uanstændigt i en saa-

dan Krisetid at opretholde Lønninger, Dobbeltlønninger, Tillæg, Pension o. s. v.; som naar op paa disse høje Tal, og det vidner ikke om stærk Samfundsfølelse hos vedkommende, der maaske i ædle Ord ellers priser denne Følelse. En Løn paa ikke over 6 000 Kr. burde foreløbig være Maksimum, men et Lovforslag i den Retning kan vel ikke vente Støtte af dem, som har indrettet sig paa et helt andet Niveau.

I det hele taget tror jeg, at Evnen til at skrabe til sig ofte staar i omvendt Forhold til vedkommendes Værdi som samfundsnyttig Borger. Typen paa de mest farlige i denne Henseende har man andesteds set, at der er gaaet energisk frem imod. Det er helt rørende at se den Fremgangsmaade, som Pressen herhjemme lægger for Dagen overfor slige Begivenheder i Udlandet, men saare tragisk er det, at den samme Presse slet ikke synes at være opmærksom paa, at vort Lands bærende Erhverv bliver plyndret lige til Skjorten. Mange, ja næsten alle Lande skrider ind for at værne Producenterne. En Undtagelse er Danmark med sin Stilling overfor Landbruget. Nu, da det ikke længere er stillet frit i Henseende til Handel, maa vi sørge for at indrette os under de ændrede Forhold, der afgjort gaar i Retning af Selvforsyning.

Angaaende Korn f. Eks., der maa siges at være det grundlæggende for Landbrugets Produktion, er det ganske indlysende, at der nu med Svinekontingenteringens Indførelse maa træffes fornuftige Foranstaltninger, idet vi selvfølgelig ikke i det lange Løb kan eksistere ved at tjene lidt paa Dumpingvarer fra Udlandet og samtidig tabe mange Penge paa det, der avles paa den hjemlige Jord. Kornet er jo dog det aldeles dominerende i Produktionen, og det vil særlig være det, efterhaanden som vi kommer ind paa Produktionsindskrænkning. For Tiden kan det knapt nok lønne sig at dyrke Jorden, og det Forhold, tror jeg dog nok de fleste vil være enige med mig i, maa ændres. En fornuftig Kornordning med rimelig Hensyntagen til de forskellige Brugs Størrelse vil sikkert overflødiggøre Svinerationering og medføre, at de, som har særlige Betingelser for at dyrke Korn, hovedsagelig faar den Produktion, medens de smaa Brug mere vil faa overladt Produktionen af Fedevarer. Det er ret indlysende, og det har ogsaa givet sig Udslag i en Del af de gennemførte Love, at vi mere og mere maa ind paa at anvende Produkter, som vi selv er i Stand til at frembringe. Men det